

VASADI PÉTER
Kétszólamú

*Ez az arc szép.
De csak fénylik.
Képtelen ragyogásra.
A fény fölület.
A ragyogás mélység.
Az első fest, a
második föltör
lenti sötétből.
A fény – mondjuk –
kacagás. A ragyogásban
tétova várakozás vibrál:
nyisson-e? Tárja szét
kerubi szárnykapuit?
Lenti maradjon fönt is?*

*A fénynek nincs vesztenivalója.
Fényén kívül már
mindent elveszített.
Kacag hát gondtalanul.
A ragyogás nem akar
nyerni. Vesztetni nem tud,
hisz semmije sincs.
Más akarja a létét.
S a Más más létet akar.*

*A ragyogás nem szép,
hanem éles. Sugarai*

*körben, mint a kifent
kések. Láthatatlan
terheket hordoz, mégse
görnyed. S nem fenyeget.
Erő, megszelídítve.
Hatalom. Néma ígélet.*

*Nincs köze semmi
a fényhez, mely túl-
súlyos angyalok pufók
arcocskájára, tenyérszi
szárnycsökevényekre, s ki-
bodorított hajára telepszik.
Habzó felhőpamacson
édesen könyökölnek.*

*A ragyogás hagyja magát
elnyelni a sötétből.
Úgy alszik benne,
mint Stalker a sárban.
De ha a Szoba Titka
ujjahegyével érinti,
ébred, s állva szutyokban
bontja ki fényviharát.
Innen is, túl is a halálon.
Jön-megy, átkel
rajta nesztelenül.*

Corpus (1969)